

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/153/2020
Identifikačné číslo spisu:	1409208756
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1409208756.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: P.. B. S., narodená XX. B. XXXX, trvale bytom v C., C. X, zastúpenej Mgr. Kristínou Monosi Lehoťanovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Mickiewiczova 2, proti žalovanému 1/ P. S. Z., narodený XX. Z. XXXX, trvale bytom v C., S. XX a žalovanej 2/ A. Z., narodená XX. H. XXXX, trvale bytom v C., S. XX, o odstránenie časti stavby žalovaných, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 7 C 297/2009, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. septembra 2019, sp. zn. 8 Co 3/2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaní 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 30. júna 2016, č. k. 7 C 297/2009-396, zamietol návrh žalobkyne na prerušenie konania, zamietol návrh žalobkyne v celom rozsahu a rozhodol, že o náhrade trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Žalobkyňa sa návrhom na začatie konania zo dňa 28. augusta 2009 domáhala uloženia povinnosti žalovaným 1/ a 2/ odstrániť časť ich stavby pozostávajúcu zo zateplenia polystyrénom hrúbky 15 cm, z parapetnej dosky a oplechovanej dosky, vrátane prekrývajúceho plechu atiky - presah cca 20 cm, pripevnenej po celej dĺžke atiky uloženej na obvodovom múre nadstavby a prístavby rodinného domu postaveného na pozemku, parc. č. 141/1 a 141/2 v katastrálnom území E. N. vo vlastníctve žalovaných, prečnievajúcu na a nad stavby žalobkyne na pozemkoch, parc. č. 140/1 a 140/2 v katastrálnom území E. N., v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

1.1 Súd prvej inštancie uznesením zo 4. apríla 2013, č. k. 7 C 297/2009-121, konanie zastavil s tým, že po právoplatnosti vec postúpi príslušnému stavebnému úradu na ďalšie konanie. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) uznesením z 28. februára 2014, č. k. 9 Co 305/2013-142, citované uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a v časti o náhrade trov konania zmenil. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) uznesením z 10. marca 2015, sp. zn. 8 Cdo 175/2014, predmetné uznesenie odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vyslovil, že

žalobkyňa v návrhu o splnenie povinnosti žalovanými odstrániť v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku časti stavby uviedla, že podaným návrhom sa domáha ochrany svojho vlastníckeho práva podľa § 126 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), do ktorého žalovaní zasiahli vybudovaním nepovolenej stavby s tým, že bez povolenia stavebného úradu napriek jej protestom a námietkam vysunuli časť svojej stavby a nadstavby. V návrhu na začatie konania boli ako rozhodujúce skutočnosti uvedené, že žalovaní časťou svojej stavby zasahujú do jej vlastníctva, ide o vyvodzovaný vzťah občianskoprávny, majetkový a patrí do právomoci súdov, a teda k zastaveniu konania došlo nesprávne.

1.2 Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou rodinného domu, súpisné č. XXXX, postaveného na pozemkoch, parc. č. 140/1, 140/2 a 142/12 v katastrálnom území E. N., zapísaného na LV č. XXXX a žalovaní sú vlastníkmi rodinného domu, súpisné č. XXXX, postaveného na pozemkoch, parc. č. 141/1, 141/2 a 142/3 v katastrálnom území E. N., zapísaného na LV č. XXXX. Predmetné rodinné domy boli postavené v roku 1979 v radovej zástavbe. Z LV č. XXXX k. ú. E. N. vyplynulo, že nehnuteľnosti priamo susediace s nehnuteľnosťou žalovaných, sú vo vlastníctve Hlavného mesta Slovenskej republiky - Bratislavy v správe Mestská časť E. N. (parc. č. 140/2 o výmere 19 m²). Z LV č. XXXX vyplynulo, že nehnuteľnosti priamo susediace s nehnuteľnosťou žalovaných sú vo vlastníctve K. Z. a Z. Z. (stavba postavená na parc. č. 140/2 so súpisným č. XXXX, s popisom stavby: garáž). Z upozornenia prokurátora, č. k. Pd/95/08-3, zo dňa 11. júla 2008 okrem iného vyplynulo, že dňa 6. decembra 2006 vydal stavebný úrad žalovaným stavebné povolenie sp. zn. SU-2006/7384-1/Fe na rekonštrukciu a nadstavbu ich rodinného domu, stavebné povolenie nadobudlo právoplatnosť 2. januára 2007. Žalovaní dňa 25. júna 2007 doručili stavebnému úradu žiadosť o povolenie zmeny stavby pred dokončením, stavebný úrad bol však nečinný a meritorne nerozhodol. Žalovaní doručili dňa 16. apríla 2008 žiadosť o dodatočné povolenie zmeny stavby a dňa 16. mája 2008 doručili urgenciu. Stavebný úrad uvedeným postupom spočívajúcim v nečinnosti porušil zákon a prokurátor vydal v tejto súvislosti upozornenie. Zo znaleckého dokazovania vyplynulo, že objekty postavené na pozemkoch, parc. č. 141/1, 141/2, 142/3 a murované oplatenie medzi pozemkami nezasahujú do pozemkov, parc. č. 140/1, 140/2, 142/12. Stavebný úrad rozhodnutím, č. j. KV/SU/2647/2015/8061/JP zo dňa 29. mája 2015 konanie o dodatočnom povolení rekonštrukcie a nadstavby rodinného domu žalovaných do doby právoplatného rozhodnutia súdu vo veci prerušil.

1.3 V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal súd prvej inštancie na čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, § 3 ods. 1, § 123, § 124 a § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Dospel k záveru, že žalovaní nadobudli od predchádzajúceho vlastníka v súlade s platnými právnymi predpismi vlastníctvo k nehnuteľnostiam v rozsahu, v akom ho užívajú a realizácia stavebných úprav na nehnuteľnosti žalovaných bola vykonaná v rozsahu, v akom im to umožňuje ich vlastnícke právo. V súčasnosti je prerušené konanie o dodatočné povolenie stavby a nemôže byť ukončené, keďže prebieha spor o určenie vlastníckeho práva. Z výpovede svedka P. F. Z. mal súd prvej inštancie za preukázané, že predmetná stavba žalovaných sa realizovala tak, že plot medzi spornými parcelami bol postavený na pozemku žalovaných, spoločný múr sa podľa zamerania nachádza na pozemku žalovaných, pričom svedok vypovedal, že izolácia na murive žalovaných bola urobená na základe dohody zúčastnených strán, čo zdôvodnil tým, že v dobe výstavby nebol predpoklad, že by žalobkyňa bezprostredne realizovala nadstavbu, pričom neboli stavebné konštrukcie, ktoré by mohli spôsobiť stranám zatekanie. Dospel k záveru, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno o svojich tvrdeniach a nepreukázala faktický zásah žalovaných do jej vlastníctva, zásah v rozpore so zákonom, či neoprávnenosť zásahu spôsobeného žalovanými, pričom listinnými dôkazmi, najmä znaleckým posudkom a geometrickým plánom; aj vzhľadom na skutočnosť, že žalovaní nezasahujú do nehnuteľností vo vlastníctve K. Z. a Z. Z., a ani do nehnuteľností vo vlastníctve Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy, a teda nemôžu zasahovať do vlastníctva žalobkyne; a tiež výpoveďou svedka P. F. Z. mal za preukázané, že predmetné nehnuteľnosti žalovaných nezasahujú do nehnuteľnosti žalobkyne.

2. Odvolací súd v záhlaví označeným rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie pre jeho vecnú správnosť a žalovaným nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie dospel k správny záverom, že nehnuteľnosti priamo

susediace s nehnuteľnosťou žalovaných, a to pozemok, parc. č. 140/2 o výmere 19 m² je vo vlastníctve Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy a stavba so súpisným č. XXXX s popisom stavby: garáž, postavená na uvedenom pozemku, ktorá je taktiež susediaca s nehnuteľnosťou žalovaných, je vo vlastníctve tretích osôb (K. Z. a Z. Z.). Žalobkyňa sa v konaní domáha odstránenia časti stavby žalovaných, ktorá časť podľa jej názoru presahuje na a nad uvedené nehnuteľnosti, a to z dôvodu ochrany jej vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam (určenia ktorého sa domáha v inom konaní). Žalobkyňa sa domáhala toho, aby súd vychádzal zo stavu na listoch vlastníctva v katastri nehnuteľností, a teda aj z LV č. XXXX, podľa ktorého sa jej stavba, súpisné č. XXXX, nachádza výlučne na pozemkoch parc. č. 140/1 a 140/2. Keď teda časť stavby, ktorú žiada odstrániť, presahuje nad uvedené stavby, tak zasahuje do jej vlastníctva uvedených stavieb podľa katastra nehnuteľností. Vlastníctvo žalobkyne k pozemku, parc. č. 140/2 a stavbe na nej sa nachádzajúcej však nemožno považovať za preukázané len na základe LV č. XXXX. Tento listinný dôkaz nemožno hodnotiť samostatne, ale v súvislosti aj s ďalšími listinnými dôkazmi týkajúcimi sa spornej skutočnosti, ktorou je vlastnícke právo žalobkyne, a v danom prípade s listami vlastníctva č. XXXX a č. XXXX v katastrálnom území E. N.. Pozemok, parc. 140/2 a stavba na ňom sa nachádzajúca, ktoré nehnuteľnosti priamo susedia so stavbou žalovaných, ktorej časti sa žalobkyňa domáha odstránenia, nie sú vo vlastníctve žalobkyne, ale sú vo vlastníctve tretích osôb. Žalobkyňa v konaní neuviedla ani konkrétne skutočnosti nadobudnutia jej vlastníckeho práva práve k týmto nehnuteľnostiam, resp. titul, na základe ktorého vlastnícke právo k nim nadobudla, ani nepredložila žiadne listinné dôkazy, ktorými by boli spochybnené skutočnosti vyplývajúce z listov vlastníctva č. XXXX a č. XXXX. Odvolací súd zistil, že v konaní na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 19 C 82/2009 súd zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia, že je výlučnou vlastníčkou pozemku, parc. č. 140/2 o výmere 19 m² a určenia, že K. Z. a Z. Z. nie sú spoluvlastníci stavby, súpisné č. XXXX - garáž na pozemku parc. č. 140/2, zapísaná na LV č. XXXX a určenia, že uvedená garáž je nedeliteľnou súčasťou stavby, súpisné č. XXXX - rodinný dom na pozemku, parc. č. 140/1 a 140/2 zapísanej na LV č. XXXX. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa nepreukázala svoje tvrdenie, že žalovaní svojou stavbou neoprávnene zasahujú do jej vlastníckeho práva.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa a odôvodnila ho dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „C. s. p.“). Namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že rozhodnutie takmer žiadnym spôsobom nereaguje na odvolacie námietky týkajúce sa rozlišovania nehnuteľností na pozemky a stavby podľa § 119 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa sa domáhala ochrany vlastníctva stavieb postavených na pozemkoch, parc. č. 140/1 a 140/2 (rodinný dom a drobné stavby), do ktorých žalovaní nesporne zasahujú zateplením svojej stavby, vysunutím časti stavby, ako aj tlakmi a inými imisiami vo forme nadstavby na a nad spoločný a oporný múr. Úvahy odvolacieho súdu o tom, že vlastníctvo žalobkyne k pozemku, parc. č. 140/2 nemožno považovať za preukázané, sú arbitrárne, pretože žalobkyňa sa nedomáha ochrany tejto parcely, ale na nej postavenej nehnuteľnosti (rodinného domu). Zásah stavieb žalovaných do stavieb žalobkyne je zistiteľný voľným okom, o čom svedčia fotografie stavieb a okolnosti zistené ohliadkou miesta samého. Dovolaciemu súdu navrhla, aby rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. K dovolaniu žalobkyne sa vyjadrili žalovaní tak, že žalobkyňa nepreukázala, že žalovaní akýmkoľvek spôsobom zasahujú do jej vlastníckych práv a jej tvrdenia sú len jej subjektívnym názorom. Nepredložila o nich žiadny relevantný dôkaz súdu.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v zmysle § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420

C. s. p. (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 C. s. p. (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

7. V zmysle § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

9. V danom prípade žalobkyňa prípustnosť dovolania odvodila z § 420 písm. f) C. s. p. a porušenie práva na spravodlivý proces oprela o pochybenia odvolacieho súdu spočívajúce v nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom v nedostatkoch pri zisťovaní skutkového stavu.

10. Aj vo vzťahu k § 420 písm. f) C. s. p. (tak, ako v prípade ďalších vád zmätočnosti uvedených v § 420 C. s. p.) platí, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil namietanej vady zmätočnosti; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 8/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 73/2017).

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) C. s. p., sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

12. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a marenie možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

14. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom, či mimosporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

15. Dovolací súd v súvislosti s námietkou dovolateľky o porušení § 420 písm. f) C. s. p. nedostatočným odôvodnením (nepreskúmateľnosť) rozhodnutia odvolacieho súdu akcentuje, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu (než je zmätočnosť), ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). K rovnakému záveru dospelo neskôr tiež zjednocujúce stanovisko najvyššieho súdu, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 (v dôsledku prijatia CSP), sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať za naďalej aktuálne.

16. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabykh proti Rusku z roku 2003). V posudzovanej veci sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval, a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 C. s. p. (predtým § 157 ods. 2 O. s. p.). Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Podľa názoru dovolacieho súdu dal odvolací súd v danom spore odpoveď na tie otázky, ktoré boli z jeho hľadiska relevantné pre rozhodnutie o odvolaní.

17. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania, resp. strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením práva a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranou sporu), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (bližšie pozri rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997, či rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani c. Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, série A č. 303 A a č. 303 B).

18. Dovolateľka v podanom dovolaní namietala v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že

dovolať sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

19. Pokiaľ dovolaťka v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. ďalej súdom nižšej inštancie vytýkala nedostatky v zistenom skutkovom stave a v nesprávnom hodnotení dôkazov, dovolací súd uvádza, že nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania je dovolacia námietka týkajúca sa (prípadného) nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktoré bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie a (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. nezakladá.

20. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu, resp. skutočného stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 C. s. p. viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (tu porovnaj aj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) C. s. p., avšak tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

21. Podľa § 447 písm. c) C. s. p. dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

22. V prejednávanej veci žalobkyňa nepreukázala opodstatnenosť dovolania a porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C. s. p., preto najvyšší súd jej dovolanie podľa § 447 písm. c) C. s. p. odmietol.

23. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovaným úspešným v dovolacom konaní priznal ich plnú náhradu, a to uložením povinnosti žalobkyni zaplatiť náhradu týchto trov s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 1 a 2 C. s. p.).

24. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.